

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

POLITIKAI UJSÁG,

Megjelen minden szorban és szombaton este
Kéziratokat vissza nem adunk.
Szerkesztőség: Wekerle-tér 502.

Felolós szerkesztő:
Dr. Buzá Barna.

Előfizetési ár: egész évre 10 korona, félévre 5 korona,
negyedévre 2 korona 50 fillér. — Egyes szám ára 10 fillér
Kiadóhivatal: Landesmann Miksa és Társánál, Wekerle-tér 502
Hirdetéseket a legutányosabb árban közölünk.

A vármegye szégyene.

Sátoraljaihely, aug. 30.

Akinek halvány sápadt az arca, s meg akar egy kicsit pirosonni, az csak jöjjön Zemplénbe lakni. Bizonyos, hogy itt tolytonos piros lesz az arca attól a sok szégyentől, amit megyéjéért el kell szenvednie.

Legutóbb a gazdasági egyesület halmozott újabb gyalázatot vármegyénknek már oly régóta szégyenletes hangzásu nevére. — Újabb szennyfolt ékteleníti ezt a hajdan olyan tekintélyes nevet, s nekünk egygyel több okunk van szégyelni, hogy zempléniek vagyunk. Guny és megvetés tárgya lett ismét ennek a határozatnak a révén Zemplénmegye az egész országban. Az országos lapok vezércikkben foglalkoznak avval a szégyenletes dologgal, hogy mi kor a székesúváros törvényhatóságától elkezdve az utolsó faluig minden testület a gazdasági önállóság mellett nyilatkozik, akad egy vármegye, amely gyáván fut vissza az önállóság felkelő napjának ragyogó sugarai elől a rab-szolgaság nyomorult sötét odújába, akad egy vármegye, amely fél az önállástól, a szabadságtól, s a láncokhoz, a rabság ketrecéhez ragaszkodik. És ez a vármegye éppen a szabadságküzdelmek egykori vezérvármegyéje, Zemplén!

Retténetes, hogy' degenerálódott a magyar! Mint a vakondok nem tud már a napvilágon élni, ez a nemzet már kívánni, már óhajtani se meri a szabadságot. És keserves dolog, hogy éppen Zemplénmegye a megtestsülése, a típusa ennek a degenerációnak, hogy éppen Zemplénmegye az, amely legmélyebbre süllyedt az ország minden megyéi közt.

Cégerül áll az ország előtt Zemplén, mint állt 1707-ben Turóc vármegye, amelyet szolgálkúsége miatt kitorültek a megyék sorából Mint akkor volt Turóc, most Zemplén a cégére a gyáva szolgálkúségnek S annyira süllyedt, hogy már nem is fáj neki a gyalázat, már nem is érzi a szégyenbélyeg égetését.

Andrássy Sándor, Molnár István, Km Frigyes, Dókus Ernő, Dókus Gyula, Thuránszky László, Malonyay Ferencz. Jegyezzük fel örök

emlékezetül ezeknek az uraknak a neveit Ők sütötték a szégyen legújabb bélyegét Zemplénvármegye homlokára. Nekik köszönhetjük, hogy olyan szomorú hirre tett szert megint a mi szerencsétlen megyénk.

Ez a hét ur úgy látszik nem érzi azt a gazdasági romlást, amit a kiegyezés harmincegy évi romboló uralma árasztott Magyarországra. Nem érzi, hogy a kiegyezés zárta el Magyarországot termelését az egész világ elől, hogy a kiegyezés fűzött minket egészen Ausztria rabláncára, a kiegyezés hozott abba a gonosz helyzetbe, hogy most csak Ausztriában adhatjuk el a terményeinket, mert minden más országból ki vagyunk zárva.

És mert most, ép a kiegyezés és az annak alapján kötött rossz vámszerződések által tisztán csak Ausztriára vagyunk utalva, elég rövidlátók azt hinni, hogy ha Ausztriát elveszítjük, hát éhen halunk. Mintha a rab, akit a fogházban táplálnak, attól félne, hogy ha kiszabadul a fogházból, meghal éhen, mert a fogház szakácsa nem fog már enni adni neki.

Nem tudják belátni, hogy ha a gazdasági függetlenség miatt bezárulna is előttünk Ausztria, de kezünkbe jutna a kulcs, amelylyel megnyithatjuk magunk előtt az egész világot. Ez a kulcs eddig Ausztria kezében volt, s ugyan jól elzárta vele előttünk az egész külföldet, őt magát kivéve.

Hát ha az a hét ur olyan boldog, hogy nem érzi a kiegyezés ezerféle gazdasági nyomorúságát, az az ő szerencsájuk. Ha ők meg vannak elégedve gazdasági helyzetükkel, ha ők jól tudják a terményeinket értékesíteni, hát örüljenek rajta. De akkor csak a maguk nevében beszéljenek, és ne a Zemplénmegyei gazdasági egyesület nevében. Mert a gazdasági egyesület nem lehet megelégedve olyan helyzettel, amely a vármegye lakosságának tíz százalékát üzi a kivándorlásba.

Ez a hét ur azonban eljött, s a szabadság fényétől irtózó labanc-gondolkozását a gazdasági egyesület gondolkozása gyanánt enun-ciálta.

De hol maradtak a választmányok azon tagjai, akik az önállóság hívei? Bernáth Győző, Mec-

ser Béla, Mezner Gyula, Miklós Béla, mért nem jöttek el, hogy itt is diadalra segítsék a gazdasági függetlenség elvét, s megmentsék a gazdasági egyesületet attól a megaláztatástól, hogy az ország összes gazdasági egyietei közt egyedül álljon a rabszolgasághoz való ragaszkodásnak labanc-határozatával, hogy első és egyetlen magyar gazdasági egyesület legyen, a mely a magyar nemzet gazdasági élethálal kérdésében a nemzet érdeke ellen foglal állást? A vármegye szégyenében őket elmaradásukért ép úgy terheli a felelősség, mint a gazdasági szolgaság hét hívet szavazatukért.

A külön vámtérület eszméjének nem sokat árt a hét zempléni ur kedvezőtlen határozata. Az győzni fog egy is, és annak a hét urnak az ellenzését úgy elsöpri az utjából, mint a vihar a porszemet. De Zemplénmegyére és a gazdasági egyletre örök szennyfolt lesz, hogy ebben a nagy nemzeti kérdésben egész Magyarországon egyedül ő adta a votum separatumot, ő tiltakozott a gazdasági függetlenség ellen.

Buzá Barna.

aug. 30.

Nagy meglepetést okozott az a hír, hogy a választások már október 10.—20. körül lesznek. Novemberre vagy decemberre várták a választást, ilyen közeli terminusra senki se volt elkészülve.

Ideje mármost, hogy a megyei függetlenségi párt is akcióba lépjen, jelölteket állítson, s alkalmat adjon a megye választópolgárainak nyilatkozni, hogy a mostani gazdasági nyomorúságot akarják-e feantartani továbbra is — mint a gazdasági egyesület hét hőse — vagy pedig követelik-e, hogy végre valahára függetlenül intézzük gazdasági ügyeinket, s kihasználjuk a pártatlan előnyöket, amikkel a természet hazánkat elhelozta.

Szeptember első felében gyűlést tart a párt, s megejti az egyes kerületekben a jelöléseket. A gyűlés hatánapját jövő számunkban közöljük.

Harc a magyar nyelvért.

Élhetetlenségünket, legdrágább nemzeti kincsünk iránti indolens magatartásunkat mi sem jellemzi, tanúsítja jobban, mint az, hogy a magyar nemzeti nyelv védelmében nagyobb harcot, küzdelmet kell vívniunk ma — Magyarországon ezredéves fennállása után — mint bármikor.

Mégis csak rettenetes az a tudat, hogy magyar államiságunk 34 éves

önállósága után alig constatalhatunk csak némi kis eredményt a magyar nyelv terjedése, tudása tekintetéből azon idegen ajkú magyar honpolgárok között, a kik vármegyénket Ujhelytől fel a Beszkeidékig lakják, s a kik „szézik és szomjuholoznak” a magyar nyelvet, azt elsajátítani teljes örömmel készek.

S ki és mi mégis az oka ezen szörnyű mulasztásnak, midőn a legjobb, legkezesebb anyag áll rendelkezésünkre az iskolákban? Mert hogy a jámbor s a magyar nyelvért ambiciózus tót atyán — a kit holmi „ruthén” »kis-orosz» stb.-nek kereszteltek el holmi quodlibet nemzetiségben utazó „ruthén” kötlákiak — csak nem okozhatjuk — azt minden okosan gondolkodó ember beláthatja. Tehát még egyszer és mindig a vezetőkben, a hivatásos tényezőkben van és kell lenni az oknak, a miért a magyar nyelv és beszéd nem terjed, nem hódít a periferiakon.

Valósággal harcot kell vívniunk minden lépésnél a magyar nyelv miatt azon tényezőkkel, akik az iskolákban is csak *szolgai szerepre* kényszerítik a magyar állami nyelvet, míg a politikai, kulturális gazdasági s végül a társadalmi életbe beleviszik egy teljesen idegen közszellem csiráit, eszméit s avval inficálják a fel-felbredő magyar fajjörzést. Nem véres e harc, de annál veszedelmesebb, mert álitakon, sunyi kiszámítással, föld alatt közeledik folyton-folyvást az ellenség és immár azt kell tapasztalunk, hogy benn van sáncainkban, sőt elég merészen felüti fejét, gyámoltalanságunkon, bár-gyu önhittséggel kéjelegvén.

Ezen gondolatok tolnak elémnkbe, ha Boregszászy tanfelügyelő jelentését olvassuk a hírhedt viravai egyházközségel gyászmagyarkáinak gondozása alatt levő iskolákról, a hol is, mint a tanfelügyelő constatalja a vármegye közgiz, bizottsága előtt, a magyar nyelv oktatását teljesen elhanyagolják, — sőt több — kitalják, boykottálják *magyar államsegélyen taplátt, istápoltt tanítók és »ruthén» papok.*

És csak ezen hírhedt magyar faló viravai iskolák azok, a hol »non sens» a magyar nyelv? Oh, legkevesebb sem. Lehet mondani, hogy alig 8—10 oly gkath. iskola van Zemplénmegyében, a hol eredményt, dicseretes, szép eredményt constatalhatni a magyar nyelv oktatása terén, a többinek igyekezetét a közélet nem igazolja.

Bizony sajnós, de való tény, hogy azon törekvés, hogy az iskolák révén majd magyar nyelv, élet, közszellem fog uralkodni a tót falvakban, az ily 34 éves keserű tapasztalat szerint, csak hiú ábránd — s magunkra oktrotyált öncsalás fog maradni ezután is, mint eddig.

Több kell ide. Először, kelleneek *szakmájukban képzett, a magyar nyelv szeretetétől lángoló hazafias tanítók, a kik lelkük szívükben átérezzék, tudják, hogy ők a magyar haza és*

A helybeli összes tanintézetekben használandó legújabb kiadásu

TANKÖNYVEK

Lövy Adolf és Landesmann Miksa és Jársa könyvkerekedéseikben kaphatók.

nyelv apostolai, a magyar — s nem a kuthén — nemzet napzsamosai, s a kiknek hivatása, kenyere, életcélja: a magyar nemzeti közszellem terjesztése, ébrentartása. A kik büszkék e szép névre: magyar tanító, s a kik nemcsak mentül több »államsegély« és kor(y)tpótlék bezebeleséhez ért-senek, de ennek ellenértékéül mutassanak is valami *erdembévágó hazafias ténnyel, cselekedettel*, s a kik főleg ambiciósnálják tanításuk eredményét.

De kellene másodsorban lelkészek, a kiket minden tekintetben a *kímélet megtagadó energia vezet*. A kiknek lelkét a honszeretet tettekben megnyilatkozó tüze hevíti, eszöt-szívét a magyarság kulturai hivatása s célja acélozza, irányítja, dobogtatja, s a kiknek tetteiben — akár a gondviselésükre bízott iskolákban, akár a templomban — *egy nagy politikai érzék: a magyar dicsőség, a magyar hatalom kiterjesztése, mint szenvedélem nyilatkozik meg*.

Nem a politikát akarjuk mi be-vinni a templomba, oh nem! csak azt a physicumunktól elválaszthatatlan benső tüzet, lángot, a mely a hönfiai lelkeket edzi, összeforrasztja, a mely ösztökél, új, hajt a legnagyobb cél felé való törekvésben, a folytonos, meg nem állítható haladásban, előre, mindig és szakadatlanul előre, s csak egyet ismer, a *mit konser-válni kell, kötelesség: a magyar faj és nyelv uralmát!*

Ez a sovínismus reá vihető me-gyénk lelkéseit arra, hogy legalább az intellektuális gépcentonokon, (Gál-szócs, Nagymihály, Teresb. stb.) leg-alább minden második alkalommal *magyar nyelven hirdessék* Krisztus igéit, s magyar nyelven emeljék Istenhez a lelkeket itt Magyarorszá-gon. S ha ezen elhatározás cseleke-detik, »prima vista« bére netán a gúny, a kissebítés lenne is az obs-curok részéről, avagy ha sokak előtt naivitásnak tűnnék is föl, ne feledjék, hogy a *haza és fajszeretet jökösára, a nemzeti erőképeség gyar-apítására, s az első rangú állami és hazafiai érdek, a magyar nyelv in-tenzív terjesztésére és szeretetére* — sokat — nagyon sokat, halhatatlant cselekednének.

S ugyan, kérdem, mi is akadályo-zhatja azt, hogy eddig ezt nem cse-lekedtük? Mi más, mint az a leg-szentebb dolgok iránt belénk plántált indifferentizmus, tölten nem tör-rődés, bűnös érdektelenség, rosszul applicált pastorális elv, a mely míg a minuciosus dolgokban a lelkiismer-es skrupulitásig megy, addig org-anikus nagy dolgok iránt csak a *csigavérű tehetetlenség és látszattal, vagy a tett helyen szövirággal elégszik meg*.

Kérjük, követeljük tehát Gálszócs, Nagymihály, stb. városok lelkészeitől hogy ha nem is kizárólag, de több-ször, gyakrabban hirdessék az Igét magyar nyelven az Isten házaiban. Ezt nekik Magyarországon meg-tenni joguk van — nekünk követelni kötelesség — nekik elhanyagolni, negligálni hazafiatlanság, véték és bűn. Ne feledjék hogy „et voluisse — sat est!“

De *legsükségesebb, elodázhatlan kö-telesség az erre kiválóan hivatott kir. tanfelügyelőségnek*, hogy haladéktalanul tartson raziát a vármegye tót ajkú iskoláiban. Szálljon ki, vizsgálja meg alaposan, higgadt és kellő lelkiismeretességgel az *összes iskolákat*, az eredményt, a tanítók képességét. Mert igen sok, nagyon sok az oly tanító, a ki képtelen eredményt producálni, még több az oly iskola, a hol a magyar nyelv csak ilyen-olyan függelék, s van sok iskola, a mely nem a Műszak, hanem az oktalan állatok méltó tanója lehet.

S ha igen sok oly tanítóra akad-nak, a kik a tanítási ügy terén csak vigékednek, a kiket a jóra való rest-ség, az indolens gyávaság, erkölcsi és fizikai gyöngeség ejtett meg, akkor irgalmatlanul mondják ki a pereátot rájuk. Mert bizony szögyen de való, hogy sok oly tanító van, a ki még maga is hadi lábón áll a

magyar nyelvvel, no de azért nincs baj, hiszen eleven tanfelügyelőt látni a vidéken: esemény számba megy, akár az üstökös csillag meg-jelenése.

Igy és ilyetén formán történhetik meg az a botrányos valóság, hogy a m. kir. tanfelügyelőt kijátszák, a viravaiak, no és igen sokan a többiek. Egyelőre csak ennyit, mert várjuk, reméljük a tapasztalt keserű esalódás után a tetteket, a gyors, erőyes csele-kvést, s mert hisszük, hogy az új főispáni éra alatt a hivatalos tényezők sar-kukra állva végre eselekedni fognak s nem fogják tűrni azt, hogy a rideg valóság és élet rácafoljon a tanfel-ügyelői bureaunkban oly pedánsul és pontosan összeállított rubrikák, sta-tisztikák kiszinezett adataira.

Ma még időnk is van és elég erősek is vagyunk, de ha kívülről is támogatást nyer majd az ellenség s mi ellenben elbizakodottan ráhagy-juk a harcot egyes előőrseinkre: jalkon nem leszünk-e vesztesek, bűnösök minden erősségünk mellett is, kivált a mikor öntudatlan és tu-datos árulók is akadhatnak közöttünk. Az az erkölcsi areulütés, a mit a tanfelügyelőség Viraván kapott, nagyon szükséges orvosság volt s mi csak azt kívánjuk, hogy hasz-náljon is.

Pont.

A gazdasági egyesület s a külön vámtérület.

Tudtommal még eddig valamennyi gazdasági egyesület a külön vámtérület mellett nyilatkozott. — Zemplénmegyéé a szomorú dicsőség, hogy gazdasági egyesülete első volt a függetlenség ellen nyilatkozók kö-zött.

Ez a gazdasági egyesület, amelynek eddig minden tevékenysége a kor-mánnytól való folytonos kunyorálás-ban merült ki, eddig semmi jót és hasznosat nem alkotott. De legalább rosszat se csinált. Most aztán meg-tette ezt is. Kompromittálta Zemplénvármegyét az egész ország, az egész jövődöt elött.

Hiszen nem olyan nagy vesze-telem ez. Egygyel több vagy kevesebb szögyenfolt a vármegye becsületén már ugy se tesz sokat. De mégis fáj, mert azt hittük, hogy a régi rendszer bukásával ezeknek a szö-gyenfoltoknak a sorozata is lezáró-dott.

Semmi értéke sincs a gazdasági egyesület határozatának.

„Ha nem lehet előnyös kiegye-zést kötni, akkor állítsa fel a kor-mány a külön vámtérületet.“ — Ezt mondja a határozat.

Ér ez valamit? Hát nem azt mondta még eddig valamennyi kormány mindenki kiegyezésre, hogy előnyös? S mégis pusztult és sorvadt az or-szág miatta. És amit most meg fog-nak kötni, akármilyen nyomorult lesz is, kétségtelen, hogy előnyösnek fogja körtülni a kormány és pártja.

Pedig rendszeren gondolkozó em-bernek be kell látnia, hogy nekünk Ausztriával előnyös kiegyezést kötni teljes képtelenség.

Magyarország földművelő állam, a mely minden eszközzel ipart akar teremteni magának, — Ausztria ipa-ros állam, amely ipari cikkei szá-mára fogyasztási területet keres. A mi előnyös a külfölddel kötött ke-reskedelmi szerződésben Ausztri-ára, az veszedelmes Magyarországra s megfordítva. Hát van olyan lán-gelme a világon, amely ezeket az egymást gyilkoló ellentéteket össze tudja egyeztetni?

Minden józan logika szerint a vámszövetség csak olyan lehet, amely Magyarországot pusztulásával Ausztri-át gazdagítja, vagy megfordítva.

Hát van van olyan naiv lélek Ma-gyarországon, aki elhízi, hogy Bécs-ben megengedik olyan szövetség kötését, amely Ausztriát megrontja a mi kedvünkért?

A szövetség csak ránk nézve le-het hátrányos.

Olyan világos, olyan biztos ez, minthogy rétszer kettő négy.

Vagy remélheti-e Dókus Ernő, vagy gróf Andrássy Sándor, hogy olyan vámszerződéseket köthetünk a külfölddel, amelyek az idegen nyers-termenyt teljesen kizárják a monar-chia területéről, hogy Ausztria eb-ben teljesen Magyarországra legyen utalva, ellenben az idegen ipart ol-ésón beboesátja, hogy mi ne legyünk kiszolgáltatva az osztráknak? Mert csak az lenne ránk előnyös, — és ed-dig épen megfordítva volt: az ide-igen ipar ki volt zárva, hogy az osztr-ák iparuk ne legyen versenytársai, ellenben a nyerstermenyt minden-felől olésón beboesátották, hogy a miénknek nyomja az árát. Ez ép olyan előnyös volt Ausztriára, am-ilyen lenne ránk a fent vázolt meg-fordított állapot.

Remélhetik-e, hogy így megfor-dítják a monarchia vámpolitikáját? Ugy-e nem?

Átkor hát mit komédiáznak av-val az „előnyös“ kiegyezéssel?

Előnyös kiegyezés lehetetlenség, képtelenség s Magyarországnak, ha nem akar koldussá lenni csak egy remediuma van: a külön vámtér-ület!

Hárman védelmezték a választ-mányban a közös vámtérületet: Andrássy Sándor, Molnár István és Dó kus Ernő.

Érdekes az a nagy ellentét, amely a három közösügyes ur felfogása közt látszott.

Molnár István álláspontja a teljes pesszimizmus, a lemondás, a despe-ráció. Szerinte jó lenne a függet-lenség minden téren, ugy, ahogy a szelsőbal „álmodja“, de „kivihetle-ten“, „előíphetetlen“. (Mint Bánffy Dezső mondta: „utópia.“) Hát mond-juk le róla.

Hogy miért kivihetetlen, azt nem mondta meg. Pedig vagy alkot-mányos országban élünk, vagy nem. Ha alkotmányos ország Magyaror-szág, akkor itt az alkotmányosság fo-galmi szerint annak kell történnie, amit a nemzet többsége akar. Te-hát nem mondható az, hogy „kivihe-telen“ valami, legfeljebb az, hogy „nem akarjuk“. Ha pedig nem alkot-mányos ország, akkor minek a par-lament, felelős kormány, meg egyéb szemfényvesztő üres komédia?

Szóval Molnár volt főispán job-bnak találja a mai állapotnál a gaz-dasági függetlenséget, s csak azért ellenzi, mert „kivihetetlen“.

Másik felszólalásában már máské-p beszélt. Azt mondta, hogy a külön vámtérület veszedelmes volna. Sőt ezt ingerülten ismételte egy pár közbeszólásban a *Lászy* beszéde alatt, s hevesen tagadta, hogy csak egy csepp előnyünk is lenne a gaz-dasági függetlenségből. (Bizonyára megint a kaputrokkot feltette a meg-drágulástól.)

Végül pedig azt mondta, hogy hi-ába állítanak fel a vámsorompót, akkor is csak kellene valami szerző-dést kötnünk Ausztriával, s mivel Ausztria erősebb, hát akkor is mi huznánk a rövidébbet.

Szóval eszerint mondjunk le min-den reményről, adjunk fel minden törekvést, s nyugodjunk meg abban a szörnyű végzetben, hogy Ausz-tria az idők végéig uralkodni fog rajtunk. (Csak az a kérdés, hogy minek támogatta Molnár István éve-ken át azt a politikát, amely ezt a kínos helyzetet teremtette?)

Dókus Ernő már nem volt ilyen desperáló hangulatban. Ő többször hangszólta, (s ezt foljegyezzük, mert ki tudja, nem járunk-e ugy, mint a kvótaemelles igéretékkel?), hogy az ország további meg-terhelhetése meg nem engedhető, s a kiegyezést csak ugy szabad megkötni, ha e nélkül lehetősége. Külömben pedig a szokásos frázisokat mondta el a megválaszoldatásról, a mely az önállóságra való átmenettel járna, stb. Egyébiránt elismerte, hogy jobb volna a külön vámtérület.

Gróf Andrássy Sándor még tovább ment, s azt mondta, hogy a kiegye-zést csak akkor szabad megkötni, ha a *mostanál előnyösebb lesz*, más-külömben át kell menni a külön vámt-erületre.

Hanem sajtáságos dolgokat be-szélt a külön vámtérület hatásáról. Azt mondta, hogy elvesztenék a nyersterményeink egyetlen piacát, Ausztriát, s nem tudnók azokat ér-tékesíteni.

Mintha Ausztria lenne a világon az egyetlen fogyasztási terület, s nem tudnánk magunknak szerző-désileg más piacot biztosítani.

Igen, most egyetlen piacunk Ausz-tria, mert ép az ő érdekében ki van-nak zárva a nyersterményeink min-den más országból. — De a külön vámtérület alapján megnyithatnánk magunknak más piacokat.

Aztán meg kik fogyasztják Ausz-triában a mi nyersterményeinket? Az iparosok, akik ipari cikkeket adnak cserébe értük. Hát ha az iparos itthon lesz, s az ipari cikk itthon készül, akkor a nyerstermeny is elfogy itthon és nem lesz szükség kivinni. — Ez lenne az ideális állapot.

Ezért ellentmondás a grófnak az az állítása, hogy a külön vámtér-ület alapján az ipar óriásilag fellen-dülne, de az őstermelés hanyatlana. Ép ellenkezőleg, az ipar fellendü-lése feltétlenül az őstermelés emel-kedését vonná maga után.

Sajtáságosan hangzott az az állí-tása is a grófnak, hogy így legalább meg van védve, a buzánk, a borunk. Meg ám, orosz buzával, meg olasz borral! Szép kis védelem.

Az egészből az volt az impresz-zióknak, hogy mindnyájan elismerik a külön vámtérület kívánatos vol-tát, de *nem merik* ezt határozottan kívánni. A megalkuvás gyáva szel-leme, amely vezetőnk lett 1867. óta, uralkodik itt is.

Minek is akarnak itt Kossuth-szob-rot? Hisz itt van jóles emléke az inzurgenseknek, a kiknek minden hőstettük az volt, hogy vitézül re-tíráltak Győrtől egész Komáromig. Az méltó ehhez a korhoz, *ehhez* a megyéhez!

b. b.

A csudabogar, mint olyan.

— Nyílt pályázat. —

A Zempléni Ujság szerdai vezér-cikke — *A politika, mint olyan* címmel — a mi lapunkra való hivat-kozással kezdődik, s ezért kedvünk volna rá reflektálni. De nem tehet-jük, mert a cikket nem vagyunk ké-pesek megérteni.

Ebben a vezércikkben ugyanis egy *nagyon tekintélyes politikai vélemény* többek közt a következőket mondja:

„Ez a mi mai állapotunk, a hat-vanhetes állapot, igazan van az ifjabb Andrássynak: jó, sőt a lehető legjobb csakugy, mint a hogy e világ is minden képzeltető világok közt a legjobb, azon az egyszerű okon, mert jobbat csinálni nem tudunk.

Ezt nem örömmel írom alá, inkább szomorúsággal. De ez egy állá-pot, amely a fizika szerint soha sem lehet abszolút, mindig relatív: egy-másra ható ellenkező erők rezultása. És nagyobb szomorúság csak az volna, ha ezzel szemben az ellenál-lást végképp csökkenni látnók. Hisz józan, okos ember, a ki nem csak beszél a politikáról, hanem tud is hozzá, tudja nagyon jól, hogy *csak addig változhat valami, amit változtatni akarunk, amíg azzal szemben az ellen-állás őszinte, egyenes és tiszta*. A boldogulás és majdan mindig függetle-nebb és függetlenebb megerősítés felé való haladás, a *nemzeti lét bi-tonságába vetett hit csak ugy lehet al-lando, ha állandóak a bécsi törekvések*, de állandó a magyar ellenállás is. Az első megkívánja, hogy az ország mellett álljon (ez a közös kiegyezés bécsülétsava), (?) a másik biztosítja a szükséges ellenőrzést. Hisz ez a leg-termesztesebb politikai szituáció. A

bécsi törekvéseket nem féltem — Austria erit in orbe ultima. De épp ezért hova hullának, ha a magyar ellenállást elferdítene egy új áramlat, amely színlag a népre aspirál, a néppel kacérkodik, színleg a nép jólétének előmozdítása jegyében letereli igaz utjáról, megkábítja hangzatos fraízok nyomán úgy, hogy szinte már maga sem veszi észre, hogyan kullog egy járomba az ország belbőkéjének megmontására törekvő ideákkal.

Hát annyit sejtünk, hogy a nagyon tekintélyes politikai vélemény ezekben a sorokban valószínűleg magyar nyelven beszél, de hogy mit mond, azt bizony isten nem értjük.

Valami olyasfélért képzelünk belőle, hogy a mai „hatvanhetes állapot” olyan, mint egy kötél, amelyet a „bécsi törekvés” húz egy felé, az „ellenállás” (talán ez lesz a függetlenségi párt?) másfelé, s miután egyforma erővel húzzák, hát a kötél egy helyben marad. És hogy a „ki egyezés becsületzava” azt kívánja, hogy az ország a bécsi törekvés mellett álljon.

Ezt még úgy, — ahogy sejtjük — bár igen furesának találjuk — de egyebekben a közölt passzust — nemkülönben az egész vezércikket — végkép nem értjük.

Elismerjük, hogy ennek tisztán a mi értelmetlen tudatlanságunk az oka, mert nem vagyunk képesek gyalog elmónkkal a cikk személtés szárnyalását követni, de ép azért kérjük a művelt és értelmes közönséget, magyarozza meg nekünk a mi egyszerű esztünköz való paraszton modorban, hogy mit jelentenek a nagyon tekintélyes politikai vélemény transzcendentális misztikus mondatai.

Szegények vagyunk, de nem sajnálunk egy aranyat attól, aki ezt a kérdést megfejtve kisegít minket szögyenletes zavarunkból. Ezt az egy aranyat ezennel ki is tűzzük pályadíjjal annak, aki legjobban megfejt, akár lóugrás szerint is, a fent közölt rébuszt.

Tisztelettel:

A Felsőmagyarországi Hírlap szerkesztősege.

A MEGYE ÉS A VÁROS.

× **Lemondott jegyző.** Megirtuk, hogy Kovács Ödön legényei körjegyzőt a főszolgabíró állásától felfüggesztette. Kovács most lemondott, s ezt a főszolgabíró a következő határozattal fogadta el:

Kovács Ödön felfüggesztett körjegyző, a legényei körjegyzői állásáról való lemondását bejelenti és a lemondás elfogadását kéri.

Határozat.

Miután az 11901—901. számú határozattal, a zagyoni felelősség kérdése tisztázva lett, s Kovács Ödön körjegyzővel szemben, vagyoni felelősség kérdése most már fenn nem forog, — miután továbbá a Viczmány Tamás budapesti lakos, lasztói birtokos községi pótadójában általa felkezelt és el nem számolt 26 frt. 4 kr. Lasztócs község elleni követelésben fedezetet nyert,

tekintettel Kovács Ödönnek, a feyelmi eljárás során beigazolást nyert oly súlyos betegségére, mely munkaképtelenséggel jár, s lemondásának elfogadását, a közszolgálat érdekében is felotte kívánatossá teszi,

Kovács Ödönnek — a legényei körjegyzői állásáról lemondását, az 1886. XXII. t. cz. 103. §. utolsó bekezdése alapján elfogadom, s a feyelmi eljárás abbanhagyásával, őt a mai nappal — ebbeli hivatalos állásától felmentem és illetményeit megszüntetem.

Miről Kovács Ödön nagykázméri lakos, valamint Dulemba Andor h. körjegyzőt és a körbeli községekét értesítem.

KOSSUTH SZOBOR.

— Színnán e hó 25-én a Kossuth szobor javára rendezett nyári mulatság úgy erkölcsileg, mint anyagilag igen szőpen sikerült és a következőleg folyt le:

A grófi park e célra földszített helyén úgy 4 óra tájban kezdetét vette a tánc, melynek végeztével a grófné nagyszerű oszonnával lepte meg a vendégeket. Este meggyújtották a száz számba menő színes lampionokat és az a célra készített emelvényen Tolnai Simon fővárosi író művészeti mutatóványok előadásával mulattatta a közönséget. Kilenc órakeredélyes vacsora volt a „Nagyvendéglőben”. Vacsora után újból kezdetét vette a tánc és csak jó későre éjfélt után ért véget. Bár a hivatalos lezámítás eddig még nem történt meg, a költségek levonása után a tiszta jövedelem 150—160 koronára tehető.

Felülizettek: Kossuth Elek 10 K. Lehoczyk Endre és Hornyák Agoston 8—8 K. Dancs János 7 K. Pilleky Vilmos 6 K. Dely Endre. Podhajeczky Dezős és Varga János 3—3 K. dr. Aczél Elemér. Csizsár Árpád Dóbi István, Grund József, Hericz Márton, dr. Márton Dénes, Nyessy József, Piontek Róbert, Piperék Richárd 2—2 K. Dely János, Freundlich Emil, Horváthy Gyula, Ignáczy Elek, Lengyel István, Müller Resző és Pernt József 1—1 koronát.

Jegyeiket megváltották: Bihary Emil 5 K. Gerzánics Tivadar 6 K. Goidics János 5 K. Heindlinger Ottó 5 K. Petrasovics Miklós 5 K. Schmidt József 4 K. Skirpan Ambrus 4 koronával.

— **Gyermekök színelőadása.** E napokban kis diákok elhatározták, hogy színházat fognak játszani. Az előadás meg is lett tartva a szülőik jelenlétében. Az előadás kedves epilogja az volt, hogy *Kulits József* gymntanuló indítványára a kis műkedvelők a begyűlt 3 korona 30 fillért felajánlották a helybeli Kossuthszobor javára. Hazafias lelkesedésükért éltesse őket Isten soká.

HIREK.

Krónika.

Kihalt utcákon fázósan bolyongok: Hisz itt az ősz, a hervadás maga! És nem vidit dalok zengő akkordja. Milyen sivár és bús az éjszaka! Letűnt a nyár, s a hullongó levéllel Hull már az eső, hull a permeteg, S a hűvös esti szellő messze hordja A viharverte kőbor levelet.

Immár szitáló sűrű őszi ködben Bolyongjuk át utcák sikátorát. S a jóleső édes sugár helyett majd Érezzük ősznek sűrű záporát. Letűnt a nyár, hisz immár vissza-

Kiknek a jó sors nyaralást adott, És jó meleg übergigerbe bujva Szidják az esős, unalmas napot.

Avagy tán minket és szerény lapunkat

— Hiszen ma ez lett felkapott divat; — Klerikálisnak deklarálnak újra. Az Isten tudja! mily tények miatt! És elmondják, hogy Ugron párt uszár-lyát Hordozza lapunk minden harcosa. Habár mi Ugron úr dicsértetéről Egy szót se szóltunk — biz' Isten! — [soha!]

S nagyon hasonlít ez a lárma ahhoz, Amit tanítgat egy görög mese: Hogy egy bölcsnek, kinek nem volt [hibája]

A tőgájába kötöttek bele. Elég . . . hiszen az őszről kezdtem [írni]

Vezércikk írás nem az én sorom, De úgy hiszem, hogy eme kis kité- [rés]

Hű olvasóim nem veszik zokon.

Mert e hibát az esős ősz okozta, Hisz' ha hull az eső, hull a permeteg

— Zempléni Ujság rá az első példa — Kötekedni kezdnek *bekés* emberek. *np.*

Olvasóinkhoz. Tisztelettel felkérjük lapunk mindazon olvasóit, kik még az előfizetést meg nem ujtották, avagy hátralékaikat ki nem egyenlítették, hogy úgy az előfizetést megújítani, mint a hátralékos előfizetést kiegyenlíteni sziveskedjenek. *A Felsőmagyarországi Hírlap kiasohivatala.*

— **A főispán a püspöknél.** Gr. Hadik Béla főispán f. hó 28-án Eperjesen dr. Vallyi János g. kath. püspöknél látogatást tett.

— **A szengőz áldozata.** Bacsón gróf Forgách erdejében az uradalmi erdősz felügyelete alatt néhány nap előtt kutat kezdtek ásni. Hétfőn estig mintegy 3—4 ölnyi mélységre ástak, midőn egy szőnrétegre akadtak. Későre járván az idő, a további ásást abban maradt és tegnap reggel folytatni akarták. Midőn azonban egy munkást kötélén megerősítve lebocsátottak, észrevették, hogy hadonászni, vonaglani kezdett, mint ha epileptikus rohamai lennének, mire egy másik munkást orestettek le a kötélre, ez azonban egyszerűen belebukott a mélységbe.

Felhúzták tehát gyorsan mindkettőt. Esméletlen állapotban voltak, élesztgetni próbálták, de sikertelenül, gyorsan orvosot küldtek tehát, az orvos meg is jelent, de már mindkét munkásnál csak a beállott halált konstatálhatta. A hétfőről keddre következő éjszakán fejlődött szengőz ölte meg mindkettőt. Rége óta beszélik körülben, hogy a dargói hegyek óriási szőnréteget tartalmaznak és bizonyítja ezt a mostani — sajnos, kité szegény nagy családú munkás halálát okozó — lelet is. Folytatni is fogják az ásást és bizony, ha valóra válna, amit most még csak beszélnek, nagy hasznára volna a vidéknek és különösen abban maradna az Amerikába való óriási mérveket öltött kivándorlás.

— **A gőzfűrés áldozata.** Gálszécsen Vornyak István birtokosnál kedden csépeltek. A déli órákban éppen a gőzfűrészen fát hasogattak a délutáni munkához, midőn egy bekapacitált legény odaérkezett és nem hagyott békét a gépésznek, míg meg nem engedte neki, hogy ő fűrészelje a fát. Meg is itta levét. Részeg fővel valóssággal beleesett a fűrészbe és jobb karját teljesen lemeteszette.

Az előhívott orvos bekötözte a sebet és szekérre fektették bevindó a nagymihályi kórházba, azonban utközben meghalt.

— **A „Kitartás” kölcsönös segélyező egyesület Sátoraljujhelyben székelő tagjai által létesített „Társas kör” saját alapja, valamint a helyben felállított Kossuthszobor javára 1901. évi szeptember hó 1-én a Vadász-kürt kerthelyiségében Lukács és Dandás zenekarának közreműködésével világpóstával egybekötött jótékonycélu zártkörű tánemulatságot rendez.**

— **Ujabb járványos** betegedés van Szerencsén, a mely miatt a szolgabíró hivatal az állami ovodát szeptember 15-ig megszüntette, ha újabb betegedés nem fordul elő, az iskolában a beiratások is csak szeptember 16-án és következő napjain fognak történni.

— **Ki akar póstás lenni?** A kassai posta- és távirtdaigazgatóság kerületében az idén Sátoraljujhelyben lesz posta- és távirtda segédtisztai tanfolyam, mely október 15-én kezdődik és hat hónapon át tart. A tandíj 20 korona. A tanfolyam hallgatóitól megkívánatik gymnásiumi real- vagy polgári iskolai 4 oszt. bizonyítvány és 18 éves kor. A tanfolyam elvégzése, illetve szakvizsga sikeres letétele után az illetők se-

gédítzstékké lesznek kinevezve 1000—1400 korona fizetéssel és a megfelelő lakbérrel. A tanfolyamra való felvétel iránt a kérvények szeptember hó 30-ig nyújtandók be a kassai posta- és távirtda igazgatóság-hoz.

— **Szomorú bűceu.** Tolesván a f. hó 28-án, a görög kath. templomnál tartott búcsu alkalmával nagy szerencsétlenség történt. Tilalom ellenére mozsár tarackokat alkalmazták diszlovősekre s azok kezelésére egy tudatlan embert alkalmaztak. A hatodik kilővésnél egyik mozsár oly erősen lett meg töltve, hogy elslüléskor szét robbant, és a templomnál ajtatóskodó néptömegben: Bodnár István ó-liszikai gazdának a karjait szakította el, Lukács János város-újfalusi legénynek a hasát és a lábait szaggatta el és azon kívül többeket véresre sebesített. A két nagy sebesült a halállal vívódik. Szerencse, hogy egyik mozsár darab a templom falába fűrdött, különben sok haláloset történnik.

— **Brutális támadások.** Vasárnap, e hó 25-én Mádon bál volt, ahová Boczán Mihály mádi lakos is elment. A pénztárnál befizetve a rája eső díjat, mulatni akart. Mulatságát 4 legény zavarta meg, akik nem hittek, hogy a báli belépődíjat megfizette s hogy a bálzókat ne zavarják az egyezkedéssel, kihívták Boczánt. Alig hogy kiértek a mulatók közül, a négy legény nekiesett, letépték a földre s ott addig rugdosták, míg belei kifordultak, s mint a kik legjobban végezték munkájukat, eszméletlen állapotban hagyták ott szerencsétlen áldozatukat. Boczán Mihályt beszállították a dr. Paczauer gyógyintézetébe, de felépülésében nem biznak. A csendőrség erőlyes nyomozást indított s remélhető, hogy mihamar elfogják a vadállatias tetteseket.

— **Szerencsétlenség a t. luci állomáson.** Nagy szerencsétlenség történt a tiszta-luczi vasuti állomáson 26-án éjjel. A miskolc felől éjjel 1 óraker érkezett tehervonatrol, mikor az induló félben volt. Erdélyi József zárfékező — nem tudni mi okból — leesett a vagonok tetején lenni szokott fékről. Esméletlenül terült el a pályatesten, anélkül, hogy valaki észrevette volna. A hajnali, ugyan- csak Miskolc felő érkező személyvonat pedig a szerencsétlen fékezőt iszonyuan összeronsolta. Erdélyi Józsefet, ki Miskolcon lakott, felesége és 3 gyermeke siratja.

— **Botrányos megtámadás** történt vásárnap este 10 óra tájban a szerencsi Nagy-Szálloda környékén. Timák Gyula járásbírósiági hivatal-szolgálat egy ismeretlen ember hátulról fején vágta, majd neki esett, a hol érte, kezén, karján összeharapdálta, úgy, hogy alig tudták a nagy és erős embert a megtámadó kezei közül kimenteni. Timák Gyula orvosi látelentelt másnap panaszt emelt a járásbírósnál megtámadója ellen a rajta okozott súlyos testi sértésért.

— **Szülők figyelmébe.** Udvardi Szaniszló helybeli zongoratanár ez év szeptember hó elsejétől saját lakásán (a Szepesi dr. háza) alapos zongora oktatást ad és pedig kezdőknek 3 ft., előhaladtaknak 5 ft. havi díjért. A beiratások személyesen avagy levélel is eszközölhetők.

— **Szülők figyelmébe.** Polgári iskolai leányom teljes ellátásra adnám olyan polgár családnak, ki cserébe adná fia gyermekét Sárospatakra tanulni. Cim megtudható e lap kiadó-hivatalában.

— **Teljes ellátást nyerhet egy vagy két izr. tanuló igen jó helyen. Hol? megmondja a kiadóhivatal.**

TANÜGY.

× **Értesítés.** Tudomására hozom a t. szülőknek, hogy a helybeli „Carolineum” ledánynevelő intézet olemi és polgári iskolájában a beiratások szeptember hó 2-től 7-ig fognak megtartatni, még pedig d. e. 8—12-ig

és d. u. 3-5-ig. — Szept. 6-án és 7-én felvételi-pótló- és magánvizsgálatok, szept. 9-án ünnepélyes „Veni Sancte” és a törvények felolvasása, 10-én rendezés előadás. — A polg. iskolában a tandíj havonta 4 kor. Az elemi iskolában 10 korona az egész évre. A francia, mint nem kötelees tantárgy, külön 1 frt. havi díjazás mellett kívánatra taníttatik. — *Maximiliana* főnöknő.

∞ **A sátoraljaújhegyi keresk.** társulat által fenntartott kereskedelmi tanonc iskolákban az 1901-1902. tanévi beiratások szept. 1-10. napjáig fognak az izr. iskola földszinti tantermben eszközöltetni. Midőn ezt a kereskedő urak becses tudomására hozom, arra kérom sziveskedjenek tanulóikat a jelzett időn belül beiratni, mert azon túl a be nem írt tanulók mulasztóknak fognak tekinteni és mint ilyenek büntetés alá esnek. *Schneider* Jakab, isk. igazgató.

∞ **Nevelő intézet.** (Convictus.) A sátoraljaújhegyi főgimnázium mellett a kegyesrendi társházban már ez évben nevelő intézet állott fenn. Ezen intézetről a főgimnázium által kiadott értesítő utolsó pontja jelenti, hogy továbbra is fenn fog állani, s azon szülők, kik fiaikat teljesen a tanári kar gondozására óhajtatják bízni, a sátoraljaújhegyi kegyesrendi társház főnökségéhez forduljanak utbaigazításért és a feltételekről való pontos tájékoztatásért.

KÖZGAZDASÁG.

* **Felhívás** Zemplénvármegye szőlő és gyümölcs termelő gazdaközönséghez. A zemplénvármegyei gazdasági egyesület augusztus 27-iki választmányi ülése elhatározta, hogy a f. év okt. 5-8-ikáig Kassán rendezendő gyümölcsészeti kiállításon Zemplénvármegye kiállítását s annak rendezési költségeire 300 koronát adományoz. A midőn erről vármegyénk szőlő és gyümölcs termelő gazdaközönségét tisztelettel értesítjük, egyszerűsind a kassai kiállítást előkészítő bizottság elnök helyettesének Gerlőczy Géza gazdasági tanítészeti tanárnak az egyesülethez írt átiratának tartalmáról a következőkben értesítjük: A Kassán tervezett kiállítás főként a szőlő és gyümölcs termés bemutatását célozza és ezért Tokaj helyüljének a legméltóbb hely biztosítatik. A konyha kertészeti cikkek külön helyen fognak bemutatni. A kiállításon 6 vármegye szerepel Abauj-Torna, Borsod, Gömör, Sáros, Szepes és Zemplén. Midőn röviden mindezekről jó előre értesítési szerencsénk van gazdátársainkat egyszerűsind felkérjük arra, hogy Zemplénvármegye gazdasági egyesületének vármegyénk kollektív kiállításán szőlőkkel és gyümölcsökkel minél többen részt venni sziveskedjenek. A kiállítás részletes programját legközelebbi számunkban hozzuk.

A szerkesztőség üzenetei:

D. J. Falkus. Az adományokról szóló közleményét, mivel ugyan egy szövegben az összes megyei lapoknak küldötte meg és ez által eredetiségét elvesztette, most sajnálatunkra nem hozhatuk. Mi arra törekszünk, hogy közleményeinkkel másokat előzzünk meg és igen kérjük t. munkatársainkat és tudósítóinkat hogy ezt szem előtt tartani sziveskedjenek. Üdvözlöt.

— **k. b. Gálzsoos.** Igen köszönjük te desék minét gyakrabban értesíteni.

Dr. Cs. K. Temesvári. Sajnáljuk hogy a kért számmal nem szolgálhatunk, teljesen elfogyott.

Kiadótulajdonos:

LANDESMANN MIKSA

Tk. 2389—1901. sz.

Arverési hirdetményi kivonat.

A királyhelmecezi kir. járásbíró mint tkvi hatóság, közhírré teszi, a Bodrogközi Takarékpénztár végrehajtónak, kiskoru Palágyi Miklós Zsófia és társai végrehajtást szenvedő elleni 518 kor. tőkekövetelés és

járuékai és csatlakozottul ezennel kimondott sárospataki ev. ref. főiskolának 600 kor. s jár. iránti követelés iránti végrehajtási ügyében a kir. helmecezi kir. járásbíró területén levő, s Lelesz községben fekvő a Leleszi 18 sz. tkjvben A 25 sorsz. 604—606 hr szám és A 26—41 sorsz. 994—995, 1135—1137, 1458, 2016—2017, 2247—2249, 2586, 2732—2733, 2788—2789, 3072—3073, 3369—3370, 3493, 3716—3717, 3865—3866, 4074, 4448—4449 és 4851—4852 hr. számok alatt felvett ingatlanokból a kiskoru Palágyi Miklós Zsófia, József, Erzsébet, Gyula és Mária nevében álló birtok jutalékra az árverést 1226 koronában ezennel megállapított kikiáltási áron elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1901. évi szeptember hó 9. napján d. e. 10 órakor Lelesz község bírájának házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is elfog adatni.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10 százalékat vagyis 122 korona és 60 fillért kész pénzben, vagy az 1881. LX. t. c. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügy-ministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir.-Helmecezen a kir. járásbíró tekkvi hatóságánál 1901. évi máj. hó 18-án.

Bodnár, kir. jbró.

Tk. 2425—1901 sz.

Arverési hirdetményi kivonat.

A kir.-helmecezi kir. járásbíró mint tekkvi hatóság közhírré teszi, hogy Lőrincz János végrehajtónak Nagy Antal (Mátyás) Károly végrehajtást szenvedő elleni 76 tőkekövetelés és járuékai és a csatlakozottul ezennel kimondott Bkői tiszta szabályozó társulatnak 414 kor. 90 F s jár. iránti, a Felsőmagyarországi népgazdasági kölcsönös hitel és takarékegyetnek 1200 kor. s jár. a Bkői takarékpénztárnak 640 kor. s jár. és 216 kor. s jár. iránti végrehajtási ügyében a (kir.-helmecezi kir. járásbíró) területén levő N. (Czigánd községben fekvő a n.-cigándi 169-ik sz. tkjvben 54, 55, 329, 1168, 1668, 1669, 1742 és 1371 b. hrszámok alatt felvett és Nagy Mátyás Károly nevében álló ingatlanokra 1462 koronában ezennel megállapított kikiáltási áron az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1901. évi szept. 10. napján d. e. 10 órakor N. Cigánd község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is elfognak adatni.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10 százalékat vagyis 146 korona 20 fill. készpénzben, vagy az 1881. évi LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. hó 1. 3333. sz. a. kelt igazságügy-ministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni avagy az 1881. t.-cz. LX. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir.-Helmecezen, 1901. évi május hó 18-ikán a kir. jbróság mint tkvi hatóság.

Emödy, kir. aljbró.

Zongorák

legjobb szerkezetűek, rövid (Mignon) Piannik és Harmonium

méltányos áron kaphatók

Udvardi Szaniszlónál

Sátoraljaújhegyben, (dr. Szepesi ház)

Nyomatott Landesmann Miksa és Társa könyvnyomdájában Sátoraljaújhegy.

Tisztelettel van szerencsém a n. é. közönség b. tudomására hozni, hogy a

Bohn-féle biztonsgági átfedő eserepgyár

cs. és kir. művari szállító képviselőt átvettem.

Gyártmányok: *Szabadalmazott biztonsgági átfedő eserepek, közönséges tetőcserepek, gerincscserepek, díszítmény és téglák, épületrészek, teracotta, alakzatok és kert-éktítmények*

Képes árjegyzék és minta ingyen es bérmentve.

Kívánatra személyesen is elmegyek.

Teljes tisztelettel

Schiffmann Salamon

Nyilatkozat.

Lelesz.

Mely szerint Nagy-Rozvágy község alulírott lakosai nyilatkoztak, hogy az 1900. évi augusztus havában volt tüzvész után *Schiffmann Salamon* leleszi lakosnak hozzánk érkezte, reánk tüzkárosultakra nézve valóságos szerencse volt, mert az általa ajánlott *Bohn-féle biztonsgági átfedő cserép* ez ideig az az általunk i mert fedőanyag közt a legerősebb, tűz ellen a legbiztosabb, legkönnyebb és legolcsóbb tetőt nyújthatja.

Amiért is ez alkalommal *Schiffmann Salamon* urnak ünnepélyes köszönetünket illetve elismerésünket nyilváníttuk és az általa ajánlott Bohn-féle fedőanyagot minden honfitársunknak a legmelegebben ajánljuk.

Nagy-Rozvágy, 1900. évi december hó 20-án.

Látta:

Isépy Zoltán Juhász István bíró, *Szabó József* egyh. gond. szolgabíró *Mády József* h. bíró *Fixler Ignác*.

Gimnáziumi tanulók

teljes ellátást és gondos felügyeletet találnak a főgimnázium közelében egy nyugalmazott tanárnál. Ugyanott a zongorában és német nyelvben is alapos oktatás nyerhető. Megkeresések *„Nyugalmazott tanár”* címre Barátság 820. sz. alá Sátoraljaújhegybe intézendők.

Hirdetések közzétételére

legalkalmasabb Zemplénvármegyének legelterjedtebb politikai lapja a

„Felsőmagyarországi Hirlap”

Hirdetmény.

A t. cz. közönség tudomására hozatik, hogy alulírt intézet földbirtokokra és S.-A.-Ujhelyben lévő házakra 10—50 évig terjedő

Zörlesztéses kölcsönöket

eszközöl.

A feltételekre vonatkozó bővebb felvilágosítással szolgál a

S.-A.-Ujhelyi Népbank mint Takarékpénztár.

Bor eladás.

1889. évi saját terméste valódi hegyaljai

szamorodni és asszú bort

üvegenként is eladok.

Szamorodni 3 K. 20 fill. Asszú 6 K. Asszú finomabb 10 K. lterenkint.

Lövy Adolf,

könyvkereskedő S.-A.-Ujhely.